

stændig enig med den høitærede Minister i det, hvormed han sluttede. Det kan ikke falde mig ind at negte Rigtigheden af den sidste Udtalelse, som kom fra ham. Naar derimod den høitærede Minister har fundet, at min Forespørgsel her er noget Uørt, veed jeg vel ikke, hvorvidt dette er rigtigt eller ikke, men jeg tror dog ikke, at jeg er gaaet udenfor min Ret som Medlem af Folkethinget ved at stille denne Forespørgsel, efterat det ærede Thing har givet mig Tilladelse dertil; jeg haaber i alt Fald, at det maa blive erkjendt fra alle Sider, at jeg ikke har overstredet min Berettigelse. Jeg har kun gjort, hvad jeg antog for min Pligt, idet jeg, naar jeg vilde røre ved denne Sag, meddelte de Aktstykker, hvorpaa jeg grundede min Dom. At jeg ikke har meddelt Indledningen: „Ved Deres Velbaarenheds behagelige Skrivelse.“ og deslige, ligger i, at jeg ikke troede, at dette kunde oplyse Sagen. Hvad der kan tjene til at oplyse Sagen, tror jeg at have meddelt, og for at være vis paa, ikke at fremstille den anderledes, end den virkelig forholder sig, har jeg oplæst af Papirerne, hvad jeg har meddelt. Min Dom er saaledes ikke grundet paa nogen anden Forklaring og Udvikling, end hvad der her foreligger i selve Sagens Aktstykker, og den høitærede Minister har heller ikke paa nogen Maade antydet, at det skulde være urigtigt refereret. Han mente blot, at det ikke var fuldstændigt refereret, men jeg tror som sagt, at disse Indledninger, Slutninger og Andet, som altid maa findes i slige Skrivelser, ikke vedrøre selve Sagen, og at det vilde være usforvarligt af mig at anvende Thingets Tid til at oplæse dem. Den høitærede Minister udtalte et Dnsste om, at hele denne Sag maatte være offentliggjort. Jeg har ingen- somhelst Skyld i, hvad der er sket eller ikke sket, eller i, hvad der vil ske eller ikke vil ske, og jeg indlader mig derfor ikke paa at udtale mig herom. Naar den høitærede Minister har fundet det forbausende, at jeg har bragt Sagen frem, finder jeg det forbausende, at den høitærede Minister er bleven forbausset over, at jeg er fremkommen med en saadan Forespørgsel, thi han maatte dog meget vel kunne vide, at hele denne Sags Historie, er en saa-

dan, at det ogsaa kunde have Interesse for ham at komme til, at give en Udvikling deraf paa et Sted, hvor han ikke havde nødig at indhulle sig i den overordnede Chefs Mantel og sige: Vi alene vide osv., hvorefter han kunde faa Leilighed til paa et Sted, hvor det ikke var under hans Værdighed at udtale sig, at forklare sig nærmere, saaledes som han nu har gjort. Den høitærede Minister beklagede meget, at dette sidste Dokument var kommet i mine Hænder, men saavidt jeg forstod Begyndelsen af hans Foredrag, sagde han da, at han, hvis han itide havde tænkt derover, kunde have meddelt det til mig selv. Jeg vilde have været den høitærede Minister taknemlig, hvis han selv vilde have meddelt mig dette Aktstykke, men under alle Omstændigheder fandt jeg det rigtigt ikke at lade uvidende derom, og da jeg udviklede min Forespørgsel, viste jeg derfor, at jeg ogsaa kjendte det. Det forekom mig næsten, at den høitærede Minister talte om, at jeg var nærved at græde over ham; men det var langt fra; den høitærede Minister kjender mig saa godt, at han veed, at jeg ikke græder over Nogen saa lidt som over ham, og der er heller ikke Grund dertil. Jeg antager derfor, at det kun var en Blomst, som her kom frem. Den høitærede Minister sagde, at jeg var kommen forkert ind paa denne Sag; naar jeg fra Først til Sidst har oplæst samtlige de originale Dokumenter i den Følgerække, hvori de ere komne, tror jeg dog, at det er den rette, men ikke nogen forkert Maade at gaa frem paa. Uden at komme ind paa Sagen paa den Maade, som er den paalideligste af alle, skulde jeg ikke have reist den her. Jeg er meget glad ved, at den høitærede Minister opgav, hvad han først havde tænkt paa, nemlig at ville svare paa en svævende og dunkel Maade. Det er altid ønskeligt, at man faar en klar og ren Besejelse, og naar vore Forespørgsler i Almindelighed ikke give det Udbytte, man havde ventet, sker det egentlig, fordi vore Ministre mere, end ønskeligt er, svare paa en svævende og dunkel Maade. Det vilde være et godt Fremskridt, naar vore Ministre fremtidig, naar slige Sager forelaa, og naar ikke andre Grunde vare til Hinder derfor, vilde svare klart og bestemt. Naar